

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΥΔΑΝΙΑ

— 1ον —

Ενιστανταν ήμεις καὶ μεῖς
4 δύο—όλοι ὁ ἐπιβάτες τοῦ
πετροκινήτου ποὺ καθὼς ποὺ
δοῦσε στὸ σκαμένο δρόμο
μιαζε σάν μιὰ μεγάλη μα-
σύνα ποὺ τὴν πυράδερναν
στὸ πέρασμά της οἱ κακοτο-
πίες

Ἄπο τὴν μιὰ μεριὰ ἡ θλι-
μένη ὄψη τῆς Γερακινῆς ποὺ
καθὼς περνᾶ τὸ αὐτοκίνητο
ἀνάμεσά του μοιάζει σάν
ενας τόπος ποὺ τὸ βρῆκε ἡ
ἀποχώρηση καὶ ἡ ἀναπάντεχη
θεομηνία. Τὰ μπάζα στὸ δρό-
μο, τὰ φαγιομένα ἀπὸ τὸ
ἀνθρώπινο χέρι βιωνὰ πυρα-
σιέουν σὰν μάρτυρες τῆς
ἀνθρωπίνης ἐπιβουλῆς καὶ ἔ-
ρενας ἀνάμεσα στὴν λαχα-
ριστὴ καὶ δυνατὴ φύση.

Ἐνιαὶ ἡ αἰώνια πάλη τοῦ
ἀνθρώπου μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς
‘Ο ἀνθρωπὸς διαφευτεύει στὸ
πέρασμά του καὶ ἐπιβάλλει
τὶς θελήσεις του στὴ γῆ μας
ποὺ ἀκούραστα τοῦ προσφέ-
ρει τοὺς καρποὺς τῆς προ-
σπαθείας του. Η ἰστορία
του δὲν τελειώσει οὐτε θὰ τε-
λειώσῃ ποτὲ σ’ αὐτὸν τὸ τό-
πο δύσο καὶ ἀν ἡ γύμνια τῆς
κονιφασμένης τούτης γῆς τοῦ
κάνουν τὶς ὕρες του θλιμέ-
ιες.

Τοῦτος ὁ τόπος πάντα θά-
ναι ζωηρὴ εἰκόνα τὴς στιγμὴς
ποὺ τὸ βλέμμα του καὶ ἡ
προστάθειά του θάναι δεμέ-
να μὲ τούτη τὴ γῆ. Ἐχει ὑ-
ποφέρει, ἔνει περάσει πολλὲς
θλιμένες ὕρες μὲ τοῦτο τὸν
τόπο καὶ οἱ ὕρες τῆς ἀπελ-
πισίας του τὸν ἔδεσαν μὲ τού-
τη τὴ γῆ ποὺ κρύβει στὰ
σπλάχνα τῆς τὸ ἰστορικὸ πα-
ρελθόν καὶ τὰ μεταλλεύματα
κείνα ποὺ θὰ τοῦ ἔξασφαλί-
σουν ἔνα παρόν.

Κάθε φορὰ ποὺ περνῶ ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο
τοῦ μόχθου πάντα νοιῶδω
μιὰ ζωὴ καὶ τὰ ἔδια αἰσθή-
ματα ποὺ καταλοβίχινει τὸ
μισοξυνημένο παιδί της μά-
να του στὸ γλυκοχάραμα τῆς
αὐγῆς. Νοιῶδαν ὅτι τότε ζοῦ
με πραγματικά σ’ οὐτὴ τὴ γῆ
μας ὅταν ἄγγιλιάζουμε εἴλι-
κρινὰ τοῦτον τὸν κόσμο τοῦ
μόχθου καὶ τῆς δουλειᾶς καὶ
τότε νοιῶδουμε νὰ πλημμυ-
ρίζῃ ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὰ ποὺ
δυνατὰ καὶ πλούσια αἰσθήμα-
τα ἀγάπης γι’ αὐτόν.

Μέσα ἀπὸ τὴ θλίψη δλῶν
τῶν πραγμάτων ἀκούγεται τὸ
σιγαλὸ παράπονο τοῦ ἐργα-
τικού ποὺ τούτου τῆς δουλειᾶς
ποὺ περιμένει νίγναντέψη
καλύτερες μέρες χρονες ἐπο-
χές. Τὰ κονιφασμένα μάτια
τὰ ορεασμένα χέρια, τὸ φιτι-
διασμένο πρόσωπο σὲ σκιές
στὸ διήνυχο πόδια τοῦ
κόσμου τὸν διάσπασμα
καταράται τὸν μόχθον
τὸν νόημα τῆς ζωῆς ἔλα σ’ ἐ-
μένα Κύριε τῆς σιωπῆς καὶ
φέρει τὴν εἰρήνην σου καὶ τὸν
ἀνασαμό σου. Ταῦτον
μὲ τὰ ἔδια ἀνεβοκατεβάσματα
προχωρεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
κωφάφια ποὺ τὸ χρυσό τους
κῆμα ἔχει ἀπλωθῆ σ’ δῶ τὸν
κάμπο τῶν καλυβῶν. Μέστω-
σε τοῦτος ὁ χρυσός ποὺ σκε-
πάζει τὴ γῆ μας καὶ περιμέ-
νει τὴν ὥρα του γιὰ νὰ ταῖ
στην τὸν κουρασμένο ἀνθρώπο.
Ο ἀγέρας ποὺ ἔχεται ἀπὸ
τὴ θάλασσα κοντὰ μὲ κάρη
τούτα τὰ χρυσοστόλιστα κο-
μιὰ ποὺ κάμνουν ἔστι τὴν δύ-
ψη τους πὸ φανταχτερὴ καὶ
δίνουν ὑποσχέσεις. Πάντα

γημένη ἀπὸ τὸ Θεό.

Οἱ σιωπασμοὶ μου γυαλο-
κούπονε σὰν ἔχεινονται γιὰ
τὸν καμπαρέο ἐγγάτη μας καὶ
οἱ χροδὲς τῆς καυδιάς μας
τραγουδοῦν μὲ τὸ ἄγγελμα
τούτης τῆς πάστας τῶν ἀν-
θρώπων. Πάντα ἡ ψυχὴ μας
καίρεται νὰ ταξιδεύει ἀνάμε-
σα στὸ περιβάλλον τους, ἀνά-
μεσα στὸ φῶς τῶν καιρῶν.

“Ολο τὸ γεωργικὸ φαντα-
χτερὸ δραμα τῶν Καλυβῶν
καὶ τὸν ‘Αγ. Μάμαντος ἔ-
πεινοῦν μπροστά μας: ‘Απέ-
ραντες πεδιάδες χωρὶς δέντρα,
γελαστές, πρόσχαρες, ἐπιδο-
φόρες πεδιάδες περνοῦν ἀπὸ
τὰ μάτια μας. ‘Ο δυνατὸς ἡ
φινιματικὴς τῆς ζωῆς πάντα
ἄκουγεται καὶ ὅταν πραγματο-
ποιηται τούτη ἡ μορφὴ δο-
κεῖ ἀν ἀνεβαίνη ἡ στάδιο
τοῦ πολιτισμοῦ μας. Μιὰ διλημ-
μένη φωνὴ ποὺ φωλάζει στὸ
χαλάσματα ποὺ ἄφησαν τὰ
περασμένα χρόνια καὶ τρα-
γουδάει τὸ αἰώνιο τραγούδι
τοῦ μόχθου καὶ τῆς δουλειᾶς.

Ντρέπομαι κάθε φορὰ ποὺ
ἔφουσινται λόγια πολλὰ
γιὰ τοῦτον τὸν μεροκαματιά
οη. Εἰναι λόγος ἀδεινὸς
χωρὶς πράξη ποὺ προκαλεῖ ἡ
στεναχώρια γιατὶ ἡ ἀλήθεια
βούσκει τὸ φόρεμα τοῦ πρα-
γματικοῦ πολὺ στενὸ κῶδο.

Μερικὲς κοπελλίες ψήνουν
τὸ μετάλλευμα στοὺς φούνο-
νους μὲ τὰ ψηλὰ φουγάρα
ἐνῶ ἀλλες πάλι καθαρίζουν.
Φοροῦν τὴ μανιήλα στὸ κε-
φάλι καὶ κυττοῦν μὲ πενιέρ
γεια ποὺ δύο αὐξάνει. Οἱ ἀν-
δρες τὶς ἀκολουθοῦν στὴ δου-
λιὰ ἔχουν πὸ τραχεία τὰ κα-
ουκτηριστικὰ καὶ πὸ εἰρῶν
κὴ διάδεση γιὰ κείνους ποὺ
νομίζουν ὅτι δὲν τοὺς παρα-
στειν μὲ καλωσόν καὶ ἀ-
γάπη στὸ πέρασμά τους. Τού-
τες τὶς ὕρες μιὰ εὐχὴ ἀκού-
στηκε μέσα μου γιὰ τοῦτον
τὸν ἀνθρώπο τὸν κουρασμένο.

“Οταν δὲρθρίτης τῆς δου-
λιᾶς ποὺ σκεπάζει τούτη τὴ
γῆ σ’ δλες τὶς μεριές καὶ μὲ
κρατᾶ μακροὺ ἀπὸ τὸ ἀληθι-
νὸ νόημα τῆς ζωῆς ἔλα σ’ ἐ-
μένα Κύριε τῆς σιωπῆς καὶ
φέρει τὴν εἰρήνην σου καὶ τὸν
ἀνασαμό σου. Ταῦτον
μὲ τὰ ἔδια ἀνεβοκατεβάσματα
προχωρεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
κωφάφια ποὺ τὸ χρυσό τους
κῆμα ἔχει ἀπλωθῆ σ’ δῶ τὸν
κάμπο τῶν καλυβῶν. Μέστω-
σε τοῦτος ὁ χρυσός ποὺ σκε-
πάζει τὴ γῆ μας καὶ περιμέ-
νει τὴν ὥρα του γιὰ νὰ ταῖ
στην τὸν κουρασμένο ἀνθρώπο.
Ο ἀγέρας ποὺ ἔχεται ἀπὸ
τὴ θάλασσα κοντὰ μὲ κάρη
τούτα τὰ χρυσοστόλιστα κο-
μιὰ ποὺ κάμνουν ἔστι τὴν δύ-
ψη τους πὸ φανταχτερὴ καὶ
δίνουν ὑποσχέσεις. Πάντα

τούτη ἡ σιωπὴλὴ καὶ ὑπομο-
ιενικὴ μητρέα γῆ βισανί¹
ζεται καὶ ὅτι ὅδια γιὰ νὰ γε-
ιση τὰ στόματα τῶν ποι-
τικούδον μὲ τὸ ἄγγελμα
τούτης τῆς πάστας τῶν ἀν-
θρώπων.

“Ολο τὸ γεωργικὸ φαντα-
χτερὸ δραμα τῶν Καλυβῶν
καὶ τὸν ‘Αγ. Μάμαντος ἔ-
πεινοῦν μπροστά μας: ‘Απέ-
ραντες πεδιάδες χωρὶς δέντρα,
γελαστές, πρόσχαρες, ἐπιδο-
φόρες πεδιάδες περνοῦν ἀπὸ
τὰ μάτια μας καὶ ὅταν πραγματο-
ποιηται τούτη ἡ μορφὴ δο-
κεῖ ἀν ἀνεβαίνη ἡ στάδιο
τοῦ πολιτισμοῦ μας. Μιὰ διλημ-
μένη φωνὴ ποὺ φωλάζει στὸ
χαλάσματα ποὺ ἄφησαν τὰ
περασμένα χρόνια καὶ τρα-
γουδάει τὸ αἰώνιο τραγούδι
τοῦ μόχθου καὶ τῆς δουλειᾶς.

Ντρέπομαι κάθε φορὰ ποὺ
ἔφουσινται λόγια πολλὰ
γιὰ τοῦτον τὸν μεροκαματιά
οη. Εἰναι λόγος ἀδεινὸς
χωρὶς πράξη ποὺ προκαλεῖ ἡ
στεναχώρια γιατὶ ἡ ἀλήθεια
βούσκει τὸ φόρεμα τοῦ πρα-
γματικοῦ πολὺ στενὸ κῶδο.

Μερικὲς κοπελλίες ψήνουν
τὸ μετάλλευμα στοὺς φούνο-
νους μὲ τὰ ψηλὰ φουγάρα
ἐνῶ ἀλλες πάλι καθαρίζουν.
Φοροῦν τὴ μανιήλα στὸ κε-
φάλι καὶ κυττοῦν μὲ πενιέρ
γεια ποὺ δύο αὐξάνει. Οἱ ἀν-
δρες τὶς ἀκολουθοῦν στὸ πέρα-
σμά τους μὲ καλωσόν καὶ ἀ-
γάπη στὸ πέρασμά τους. Τού-
τες τὶς ὕρες μιὰ εὐχὴ μετείσεις
καὶ προστασία στὸ πέρασμά τους.

“Οταν δὲρθρίτης τῆς δου-
λιᾶς ποὺ σκεπάζει τούτη τὴ
γῆ σ’ δλες τὶς μεριές καὶ μὲ
κρατᾶ μακροὺ ἀπὸ τὸ ἀληθι-
νὸ νόημα τῆς ζωῆς ἔλα σ’ ἐ-
μένα Κύριε τῆς σιωπῆς καὶ
φέρει τὴν εἰρήνην σου καὶ τὸν
ἀνασαμό σου. Ταῦτον
μὲ τὰ ἔδια ἀνεβοκατεβάσματα
προχωρεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
κωφάφια ποὺ τὸ χρυσό τους
κῆμα ἔχει ἀπλωθῆ σ’ δῶ τὸν
κάμπο τῶν καλυβῶν. Μέστω-
σε τοῦτος ὁ χρυσός ποὺ σκε-
πάζει τὴ γῆ μας καὶ περιμέ-
νει τὴν ὥρα του γιὰ νὰ ταῖ
στην τὸν κουρασμένο ἀνθρώπο.
Ο ἀγέρας ποὺ ἔχεται ἀπὸ
τὴ θάλασσα κοντὰ μὲ κάρη
τούτα τὰ χρυσοστόλιστα κο-
μιὰ ποὺ κάμνουν ἔστι τὴν δύ-
ψη τους πὸ φανταχτερὴ καὶ
δίνουν ὑποσχέσεις. Πάντα

τούτη ἡ σιωπὴλὴ καὶ ὑπομο-
ιενικὴ μητρέα γῆ βισανί¹
ζεται καὶ ὅτι ὅδια γιὰ νὰ γε-
ιση τὰ στόματα τῶν ποι-
τικούδον μὲ τὸ ἄγγελμα
τούτης τῆς πάστας τῶν ἀν-
θρώπων.

“Οταν δὲρθρίτης τῆς δου-
λιᾶς ποὺ σκεπάζει τούτη τὴ
γῆ σ’ δλες τὶς μεριές καὶ μὲ
κρατᾶ μακροὺ ἀπὸ τὸ ἀληθι-
νὸ νόημα τῆς ζωῆς ἔλα σ’ ἐ-
μένα Κύριε τῆς σιωπῆς καὶ
φέρει τὴν εἰρήνην σου καὶ τὸν
ἀνασαμό σου. Ταῦτον
μὲ τὰ ἔδια ἀνεβοκατεβάσματα
προχωρεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
κωφάφια ποὺ τὸ χρυσό τους
κῆμα ἔχει ἀπλωθῆ σ’ δῶ τὸν
κάμπο τῶν καλυβῶν. Μέστω-
σε τοῦτος ὁ χρυσός ποὺ σκε-
πάζει τὴ γῆ μας καὶ περιμέ-
νει τὴν ὥρα του γιὰ νὰ ταῖ
στην τὸν κουρασμένο ἀνθρώπο.
Ο ἀγέρας ποὺ ἔχεται ἀπὸ
τὴ θάλασσα κοντὰ μὲ κάρη
τούτα τὰ χρυσοστόλιστα κο-
μιὰ ποὺ κάμνουν ἔστι τὴν δύ-
ψη τους πὸ φανταχτερὴ καὶ
δίνουν ὑποσχέσεις. Πάντα

τούτη ἡ σιωπὴλὴ καὶ ὑπομο-
ιενικὴ μητρέα γῆ βισανί¹
ζεται καὶ ὅτι ὅδια γιὰ νὰ γε-
ιση τὰ στόματα τῶν ποι-
τικούδον μὲ τὸ ἄγγελμα
τούτης τῆς πάστας τῶν ἀν-
θρώπων.

“Οταν δὲρθρίτης τῆς δου-<br

ΑΝΟΙΚΗ ΕΓΙΣΤΟΛΗ

Πρόστιμο
Τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα
Τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων
ΠΑΥΛΟΝ Α'.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ

Ἄλι καθδίαι σὸν ἔκεινων,
οἱ δόποιοι ηντύχησαν νὰ ἀντι
κρύσουν τὴν Σεπτήν 'Υμῶν
Μορφὴν τὸ πρῶτον καὶ δὴ
ἐκ τοῦ σύνεγγυς, κατὰ τὴν ἐν
Στρατωνίῳ—Χαλκιδικῆς ἐπί^τ
σκεψιν Σας πρὸς παρακολού^τ
θησιν τῆς ἀποβατικῆς ἀσκῆ
σεως «ΑΡΓΩ» ἐνεπλήσθησαν
ἀπεράντου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιά^σ
σεως.

Ἴδιαιτέρως δὲ ἡμῶν τῶν
Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν^ν Συν)

μου Β. Χαλκῆς ἐν οἷς καὶ

δὲ ὑποφαινόμενος ὡς: «Ἐφε

δος οἱ Ἀξιωματικοὶ τῶν Λ.Ο.Κ

οἰνες, θείᾳ Χαριτὶ καὶ ἔξαι

ρειψιν εὐνοίᾳ τῆς εἰλαμρένης,

εἴχομεν τὴν ὑψίστην τιμὴν

να ἐπανειδωμεν καὶ πλαισώ

σωμεν Τὸν Ἡρωα, καὶ Συμ-

πολεμιστὴν Βασιλέα μας κατὰ

τοὺς θυσιλικοὺς τῷ δῖτι ὅγω

ναι: δια τὴν ἔξοντωσιν τοῦ

ἐπαρχίου Κομμουνιστικοῦ

τέρπιος, διερ έζητει, ἡξίου

νὰ κατασπαράῃ διὰ τῶν

δυσειδῶν καὶ δυσωδῶν ὀνύ-

χων τοι: τὴν φιλτάτην ἡμῶν

Πατρίδα Πεπειθότες ἀκρα-

δάντως δικαιούσι καὶ ἡ Ὅμητέρα

Μεγαλειότης διακατείχετο ἀπὸ

τὰ αὐτὸν συναισθήματα θέλει

δὲ εὐδοκήσῃ νὰ εὑρεθῇ καὶ

πάλιν ἐν μέσῳ ἡμῶν, εὐχόμε-

θα διλοψύχως ὅπως ἡ Δύναμις

τοῦ Υψίστου ἐπισκαζή καὶ

περιφρουρὴ τὸν Σεπτέν Βα-

σιλέα μας, ποιήση προσέτι

Τοῦτον, μεθ' δλοκήρου τῆς

Βασιλικῆς Οίκογενείας, Πολυ-

χρόνιον, ἐπ' ἄγαθῷ καὶ εὐ

διαμονίᾳ Ἐλληνικοῦ Ἐθνυ

πιστοῦ καὶ ἀφοισιωμένος

ὑπήκοος Σας

ΤΕΩΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Οἰνον. Ἐφορος Ἐφ' Ἀξεσ

Λ.Ο.Κ. Ἀρναία Χαλκιδικῆς

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τὴν Πέμπτην 22αν Ιουνίου

1961 καὶ ἀπὸ ὅρας 10 12 μ. ἐν

Ἀρναίᾳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν

δημοπροσώπων τόπῳ διενεγεῖται

δημοπρασία ἐκποιήσεως δασικῶν

προϊόντων παραγωγῆς ΚΕΔ' Αρ-

ναίας ἦτοι:

Εἰς τὰς ἀποθήκας: Γιάννου - Χω-

ράφια περιοχῆς Σιαγείρων

1) Στρογγύλια δέξιας Α'. κατ.

τόνον περίπου 14, δύγκου 13,584

Μ3 δοχ. 640 τὸν τόνον.

2) Στρογγύλια δέξιας Β'. κατ

τόνον περίπου 80 δύγκου 21,020

Μ3 δοχ. 550 τὸν τόνον.

3) Στρογγύλια δέξιας Γ'. κατ

τόνον περίπου 35 δύγκου 30,767

Μ3 δοχ. 440 τὸν τόνον.

4) Σχίζες δέξιας τόνον ο. περίπου

4 δύγκου 3,845 Μ3 δοχ. 670 τὸν

τόνον.

5) Στρογγύλια δόστρων τόνον

περίπου 7 δύγκου 7,253 Μ3

δοχ. 650 τὸν τόνον.

6) Στρογγύλια δονίδες τόνον

περίπου 3 δύγκου 2,884 Μ3 δεκ-

950 τὸν τόνον.

Συμφώνως πόρος τοὺς δρους

τῆς ὑπ' αριθ. 1603/113]1961 ἀσ-

κινῆς ἡμέρας διακρίνεται.

Διὰ πλείονας πληνοφορίας δύ-

νανται οἱ βουλόμενοι νὰ ἀπε-

θύνωνται εἰς τὸ Δασαρχεῖον Ἀρ-

ναίας καὶ εἰς τὰ κατὰ τόπους

Δασαρχεῖα καὶ Ἐπορθοιμη-

χνικά Ἐπιμελήτρια.

Ἀρναίας τῇ 5-6-1961

ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Οἰκον. Ἐφορος Γ'

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΙΣ Ν. ΤΡΙΓΛΙΑΝ

ΤΡΙΓΛΙΑ 6 — Απὸ 3—5
τρέχοντος συνεκροτήθη εἰς
Τούτουν τὸ ἐκπαιδευτικὸν
Συνέδριον τῶν Σχολείων Κα-
λαμαριᾶς. Ἐπὶ τοιμήρων ἡ
Τούτην τὸν Σχολείον Καλα-
μαριᾶς παροντίσασε μίαν ἀ-
συνήθη κίνησιν καὶ ἀτρόφου
παροντίσασε πολὺν ζητήσεις
καὶ παγηγούσιμον.

Ἄλι καθδίαι σὸν ἔκεινων,
οἱ δόποιοι ηντύχησαν νὰ ἀντι
κρύσουν τὴν Σεπτήν 'Υμῶν
Μορφὴν τὸ πρῶτον καὶ δὴ
ἐκ τοῦ σύνεγγυς, κατὰ τὴν ἐν
Στρατωνίῳ—Χαλκιδικῆς ἐπί^τ
σκεψιν Σας πρὸς παρακολού^τ
θησιν τῆς ἀποβατικῆς ἀσκῆ
σεως «ΑΡΓΩ» ἐνεπλήσθησαν
ἀπεράντου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιά^σ
σεως.

Ἴδιαιτέρως δὲ ἡμῶν τῶν
Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν^ν Συν)

μου Β. Χαλκῆς ἐν οἷς καὶ

δὲ ὑποφαινόμενος ὡς: «Ἐφε

δος οἱ Ἀξιωματικοὶ τῶν Λ.Ο.Κ

οἰνες, θείᾳ Χαριτὶ καὶ ἔξαι

ρειψιν εὐνοίᾳ τῆς εἰλαμρένης,

εἴχομεν τὴν ὑψίστην τιμὴν

να ἐπανειδωμεν καὶ πλαισώ

σωμεν Τὸν ᩩρωα, καὶ Συμ-

πολεμιστὴν Βασιλέα μας κατὰ

τοὺς θυσιλικοὺς τῷ δῖτι ὅγω

ναι: δια τὴν ἔξοντωσιν τοῦ

ἐπαρχίου Κομμουνιστικοῦ

τέρπιος, διερ έζητει, ἡξίου

νὰ κατασπαράῃ διὰ τῶν

δυσειδῶν καὶ δυσωδῶν ὀνύ-

χων τοι: τὴν φιλτάτην ἡμῶν

Πατρίδα Πεπειθότες ἀκρα-

δάντως δικαιούσι καὶ ἡ Ὅμητέρα

Μεγαλειότης διακατείχετο ἀπὸ

τὰ αὐτὸν συναισθήματα θέλει

δὲ ευδοκήσῃ εὐρεθῇ ἡδονή

καὶ πάλιν ἐν μέσῳ ἡμῶν, εὐχόμε-

θα διλοψύχως ὅπως ἡ Δύναμις

τοῦ Υψίστου ἐπισκαζή καὶ

περιφρουρὴ τὸν Σεπτέν Βα-

σιλέα μας, ποιήση προσέτι

τούτον, μεθ' δλοκήρου τῆς

διακρίνεται οἱ δικαιούσι

τούς τοῦ προστάτην τοῦ Αρ-

ναίας δικαιούσι τοῦ Αρναίας

τοῦ Αρναίας τοῦ Αρναίας

τοῦ